

Arrest

nr. 201 986 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 10 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 17 november 2015 asiel aan. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. A. Y. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn, en dat u een soennitische moslim bent. U bent geboren in het districtscentrum van Baraki Barak, provincie Logar, Afghanistan. Heel uw leven hebt u daar doorgebracht, tot u het land hebt verlaten. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 31 jaar oud te zijn. U bent nooit naar school geweest. 12 jaar geleden bent u getrouwd met B. Y. (...) en jullie hebben twee kinderen, D. (...) en K. (...), die samen met jullie in België verblijven. Een neef van uw vrouw genaamd I. (...) wilde ook met B. (...) trouwen, iets wat haar familie verhinderde. I. (...) zat meer dan 9 jaar in de gevangenis en toen hij werd vrijgelaten begon hij een vete tegen jullie en tegen de familie van uw vrouw. Hij kon niet verdragen dat B. (...) met iemand anders was getrouwd dan met hem. I. (...) bedreigde uw schoonouders en kondigde aan dat hij wraak zou nemen op u. In het verleden had hij voor de regering gewerkt, en hij bleek ook banden te hebben met de taliban. In Afghanistan werkte u als landbouwer, en op een dag werd u tijdens het irrigeren van de velden aangesproken door twee mannen op een motorfiets. Zij sommeerden u om mee te komen met hen naar de leider van de taliban, maar u kon hen overtuigen dat u teveel werk had, en dat u de volgende dag op de afspraak zou verschijnen. Dezelfde avond nog vond uw vader een dreigbrief van de taliban die hij uit het Pashto liet vertalen door de mollah. In deze brief stond dat de taliban u hadden opgedragen om samen met hen tegen de ongelovigen te strijden, zoniet wachtte u de dood. Uw vader confronteerde u met de brief en dus vertelde u hem wat er gebeurd was die dag. Daarna bleef u twee dagen binnen onder het voorwendsel dat u ziek was. Voor het vrijdaggebed gaf u echter toe aan de sociale druk en u ging met uw vrienden naar de moskee. Na het gebed wilden uw vrienden nog wat in de schaduw vertoeven en u vergezelde hen. Terwijl jullie aan het wandelen waren zijn jullie onderschept door een groep talibanstrijders die u hebben geslagen, geboeid en afgevoerd. U bleef 4 dagen lang gevangene van de taliban en werd door hen mishandeld. Volgens u had I. (...) de taliban verteld dat u een spion was voor de regering. U probeerde de taliban te overtuigen dat u gewoon op het land werkte en dus niet kon spioneren. Na die 4 dagen zijn de mollah en de ouderlingen uw zaak komen bepleiten. Zij bevestigden dat u een landbouwer was in het dorp en wisten te bekomen dat de taliban u vrijlieten. De taliban eisten wel dat u in de toekomst ter beschikking zou staan als zij u nodig hadden, iets waar u zich onder de omstandigheden meteen akkoord mee verklaarde. Uw vader vond dat, in het licht van wat gebeurd was, heel uw gezin moest vertrekken uit Afghanistan. U ondernam een mislukte poging om Iran te betreden en nadat de Iraanse autoriteiten u terugstuurden ging u naar Char Asia in de provincie Kabul, waar u zes weken lang ondergedoken bleef bij familie. Uw broer verkocht inmiddels uw grond. Toen u dat geld ter beschikking had, kwam u te weten dat I. (...) uw schuilplaats in Char Asia had ontdekt. Daarom ontvluchtte u opnieuw het land, en reisde met uw familie via Iran naar Turkije. Daar ontmoette u uw broer W. Y. (...) die met zijn gezin na een verblijf van meer dan 20 jaar in Iran naar Europa reisde. Via verschillende doorreislanden kwamen jullie aan in België. U kwam toe op 10 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 17 november 2015. Na uw aankomst in België hebt u nog vernomen dat de taliban zich tegen uw broer hebben gekeerd tijdens hun zoektocht naar u. Ze hebben hem beschoten, en hoewel hij dat overleefde is hij daarna ook uit Afghanistan gevlucht.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, alsook de taskara's van uw vrouw en kinderen, een dreigbrief van de taliban en een brief van lokale ouderlingen die uw problemen bevestigen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas bevat immers tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen op tal van punten heeft gewijzigd zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u reeds 3 maal persoonlijk werd bedreigd door de taliban. U bent na deze feiten naar de politie gestapt. U verklaarde ook dat u door de taliban in elkaar bent geslagen. De taliban werden tegen u opgehitst door een neef van uw vrouw, I. (...), die sinds uw huwelijk 10 jaar geleden wrok tegen jullie koesterde omdat hij zelf met uw vrouw had willen trouwen. I. (...) had tegen de taliban

gezegd dat u een spion was (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde ook dat u verschillende keren door de taliban werd bedreigd en geslagen. De taliban werden tegen jullie opgehitst door haar neef I. (...), die jullie persoonlijke vijand was sinds zijn huwelijksaanzoek werd afgewezen. Het was pas toen I. (...) samen met talibanstrijders werd gezien dat jullie wisten dat hij achter de intimidatiecampagne van de taliban zat (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u plotseling dat u bent ontvoerd door de taliban (CGVS, p.11,22), iets waar u bij DVZ geen enkele melding van maakte. U beweert dat u dat bij DVZ wel heb gezegd (CGVS, p.23). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat er alleen staat dat u door de taliban bent geslagen, antwoordt u dat u inderdaad werd geslagen, vier dagen lang (CGVS, p.23). Daarmee lijkt u de ontvoering en uw gevangenschap gelijk te stellen met uw eerdere verklaring dat u verschillende malen bedreigd en geslagen werd door de taliban. Ook uw echtgenote maakte in haar eerste interview bij DVZ geen melding van een ontvoering en opsluiting, wat toch hoogst eigenaardig is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Overigens is die ontvoering de enige keer dat u door de taliban bent geslagen volgens uw relaas en verklaart u dat de taliban u niet bedreigd hebben toen zij u kwamen zoeken op het veld (CGVS, p.24,28). U maakt op het CGVS zelfs geen enkele melding meer van enige betrokkenheid van de politiediensten, iets wat u wél vertelde bij DVZ. U verklaart voorts dat de vijandschap met uw neef begon toen die na een celstraf van meer dan 9 jaar uit de gevangenis kwam (CGVS, p.21). U verklaarde bij DVZ ongeveer 10 jaar getrouwd te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Bijgevolg is uw beweerde vijandschap met I. (...) een gebeurtenis die zich kort voor uw vertrek afspeelde, en geen jarenlange vete zoals u het beschreef bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Het is immers duidelijk dat als u 10 jaar bent getrouwd en I. (...) meer dan 9 jaar in de gevangenis zat, hij geen jarenlange vete met u kan hebben gevoerd. U situeerde de feiten ook niet correct in de tijd wanneer u verklaarde dat u 2 jaar voor uw interview bij DVZ klacht neerlegde bij de politie omdat u door de taliban bedreigd zou geweest zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Dit is namelijk tegenstrijdig met uw verklaring op het CGVS dat uw neef toen in de gevangenis zat opgesloten en dat uw problemen pas begonnen na zijn vrijlating (CGVS, p.21). Uw vrouw werd bij DVZ nadrukkelijk gevraagd naar de reden dat jullie niet eerder vertrokken zijn uit Afghanistan als jullie al 10 jaar lang ruzie hadden met uw neef I. (...). Zij maakte toen geen enkele melding van het feit dat hij in de gevangenis zat, wat toch een heel belangrijk element is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw vraag 3.5). U geeft, kortom, een grondig verschillende versie van de feiten, wat uw geloofwaardigheid sterk in het gedrang brengt. Van de asielzoeker die in België bescherming vraagt, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat die consistent kan vertellen over de feiten die aan de basis liggen van het vertrek.

Het mag overigens ook verbazen dat uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS nadrukkelijk verklaarde dat haar neef I. (...) pas toen hij na negen jaar vrijgelaten werd uit de gevangenis te weten kwam dat zij uitgehuwelijkt werd aan u, dat hij dat voordien niet wist (CGVS vrouw, p.15). Dit terwijl u bij DVZ vertelde dat I. (...) jullie tien jaar geleden al beginnen bedreigen is wanneer hij vernam dat uw echtgenote met u zou trouwen dus voor hij de gevangenis inging (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), ook uw echtgenote vermeldde bij DVZ dat I. (...) jullie al begon te bedreigen tien jaar geleden toen ze weigerde met hem te trouwen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dergelijke markante incoherenties over de start van de bedreigingen door I. (...) en het moment waarop I. (...) te weten kwam dat uw echtgenote met u trouwde, zaken die toch de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat jullie vertellen, temeer dat alle verdere problemen hieruit voortvloeiden.

U verklaart verder ook dat u een dreigbrief hebt gekregen, en legt deze brief neer tijdens het gehoor op het CGVS. U had deze brief ook mee tijdens uw vlucht uit Afghanistan, zo verklaart u (CGVS, p.24). U hebt deze brief nochtans niet voorgelegd tijdens uw eerste interview bij DVZ, volgens u omdat er niet gevraagd werd naar deze documenten, alleen naar identiteitsdocumenten of documenten van de regering (CGVS, p.4). In het voorafgaand advies wordt er nochtans duidelijk uitgelegd dat u alle overtuigingsstukken in uw bezit moet voorleggen (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1). Het is ook merkwaardig dat u tijdens dat interview benadrukte dat u geen bewijs hebt van de aangifte die u hebt gedaan bij de politie (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5) als u op dat ogenblik het bewijs van de bedreigingen in uw bezit had. Behalve het voorbehoud dat altijd moet gemaakt worden bij documenten uit Afghanistan, waarvan na onderzoek is gebleken dat de bewijskracht laag is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'), moet ook worden opgemerkt dat de datum op de dreigbrief, 14/05/1436 van de Arabische kalender (=5 maart 2015), niet past in de chronologie van uw relaas. In de bevestigingsbrief die u neerlegt, en die volgens u is gebaseerd op ooggetuigen, staat namelijk dat u bent ontvoerd op 20/05/1394 van de Afghaanse kalender (=11 augustus 2015). Het is duidelijk dat deze data niet allebei juist kunnen zijn in

het relaas zoals u het vertelt op het Commissariaat-generaal. U verklaart dat u enkele dagen na deze dreigbrief bent ontvoerd, dat u 4 dagen bij de taliban bleef, en na uw vrijlating onmiddellijk probeerde om Afghanistan te verlaten. Dat mislukte, en u bleef 6 weken in de provincie Kabul alvorens opnieuw te vertrekken (CGVS, p.21-22). Dat zou betekenen dat er een lacune van verschillende maanden zit in uw relaas. Tijdens uw eerste interview verklaarde u echter dat u 5 maanden in Char Asia hebt gewoond en anderhalve maand onderweg was van Afghanistan naar België (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,10). Ook uw echtgenote verklaarde dat jullie 6 maanden in Char Asia hebben gewoond (Verklaring DVZ vrouw, p.10). Dat zou dan wel kunnen kloppen met de datum die op deze brief (hoewel jullie tijdens het gehoor op het CGVS stellig beweren dat jullie slechts 6 weken in Char Asia in de provincie Kaboel verbleven) staat, maar zou tevens betekenen dat u niet in Baraki Barak verbleef op het moment dat de feiten zich hebben voorgedaan volgens de brief waarin uw problemen bevestigd worden. Verder moet over de dreigbrief worden opgemerkt dat het vreemd is dat de taliban niet dreigden toen zij u kwamen zoeken op het veld, zelfs vriendelijk waren volgens u (CGVS, p.28), en dat zij er vrede mee namen dat u hen volgende dag een afspraak gaf (CGVS, p.21), om vervolgens dezelfde avond nog een doodsb bedreiging aan uw adres achter te laten voor uw deur. Om al deze redenen worden ernstige twijfels geuit bij de authenticiteit van deze brief en uiteraard doet dit alles evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen.

De dreigbrief bevat trouwens geen beschuldiging van spionage, maar er staat wel dat u met hen moet samenwerken tegen de ongelovigen. U verklaart meermaals dat de taliban u hebben vervolgd omdat zij u als spion beschouwden (CGVS, p.22,25-26). Het wekt dan ook verwondering dat de taliban, die u alleen aantreffen in de velden, geen poging deden om u onder dwang mee te nemen. Zo gaven zij u de kans om u thuis te verschuilen gedurende enkele dagen (CGVS, p.21). Hoewel de taliban wisten waar u woonde, wat blijkt uit de brief die bij u thuis werd achtergelaten en wat voortvloeit uit het feit dat I. (...) die informatie had (CGVS, p.22), zijn zij u niet thuis komen zoeken. Dit hoewel zij u met de dood bedreigden als u niet zou meewerken. Het is erg vreemd dat de taliban onder die omstandigheden niet tegen u zouden optreden als zij dachten dat u een spion was, en nog meer bizar dat u die vrijdag niet alleen besloot om te gaan bidden in de moskee, maar daarna ook nog eens met uw vrienden een wandeling ging maken om in de schaduw te gaan liggen (CGVS, p.22). Deze handeling lijkt onverenigbaar met de vrees die u zegt te koesteren voor de taliban, die zoals u het beschrijft een ernstige lichamelijke impact had op u (CGVS, p.21) en uw familie tot het besluit bracht dat het te gevaarlijk was voor u om buiten te komen (CGVS, p.22, CGVS vrouw, p.13).

Er is u tijdens het gehoor ook herhaaldelijk gevraagd hoe u weet dat die neef I. (...) bij de taliban was. U kon daarop geen helder antwoord formuleren. U houdt het erop dat hij uw vijand is, dat hij de familie van uw vrouw bedreigde en dat hij vaak van kant verwisselde tussen de regering en de taliban, en besluit dat je overdag niet weet wie de taliban zijn omdat ze zich onder de bevolking verbergen (CGVS, p.22-23). U hebt zelf nooit gezien dat I. (...) zich met talibanstrijders ophield (CGVS, p.23) maar weet wel dat hij eens met talibanstrijders naar het huis van uw schoonmoeder is gegaan, een gebeurtenis die u in verband brengt met het nieuws dat I. (...) te weten was gekomen dat u in Char Asia in de provincie Kaboel was ondergedoken (CGVS, p.25). Uw echtgenote situeert deze gebeurtenis dan weer veel vroeger in de tijd: I. (...) is uw schoonmoeder komen bedreigen vlak na zijn vrijlating uit de gevangenis en een dag of enkele dagen later werd hij gezien samen met talibanstrijders (CGVS, p.15). Ook op dit punt lopen uw verklaringen dus uiteen.

Verder dringt de vaststelling zich op dat de bevestigingsbrief die u voorlegt en die uw problemen zou bevestigen uw relaas ook niet helemaal ondersteunt. In de eerste plaats staat ook hier dat u 6 maanden in de provincie Kabul bent verbleven. U doet ook dit af als een vergissing; volgens u is deze verwarring ook de reden dat de datum die in de brief staat niet overeenkomt met de chronologie van uw relaas (CGVS, p.24). Deze brief is opgesteld na uw vertrek en op uw vraag (CGVS, p.24,26-27) en is bijgevolg een gesolliciteerd document met geringe bewijswaarde. Daarenboven bevat ze voornamelijk de verklaring van uw broer H. (...), niet van de getuigen waarop u zich beroept. U doet zelf afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze brief door eerst te verklaren dat alles dat in de brief staat correct is (CGVS, p.12), om vervolgens de verklaring van uw broer dat u 6 maanden lang in de provincie Kabul bent verbleven te ontcrachten, net als de datum van uw ontvoering die in de brief staat (CGVS, p.11,24-25). Verder staat in de bevestigingsbrief dat u meermaals door de taliban bent bedreigd, iets wat niet overeenkomt met uw verklaringen. U haalt zelf slechts het gesprek aan op het veld, een dreigbrief en de ontvoering (CGVS, p.28). Ter herhaling: u beschrijft dat eerste gesprek als vriendelijk, zij het kordaat (CGVS, p.24,28). De bedreigingen die op verschillende gelegenheden aan uw adres zouden zijn gericht komen in uw relaas niet voor. En tenslotte staat in de brief dat u ook in Char Asyaab, provincie Kabul, door de mannen van M. S. (...), een belangrijke talibancommandant, werd bedreigd en vervolgd. U

verklaart zelf echter dat u moest vertrekken omdat I. (...) te weten was gekomen waar u verbleef. De vrouw van uw oom is dat te weten gekomen, hoewel u niet kunt zeggen hoe zij dat hoorde (CGVS, p.25). Volgens uw echtgenote was het echter uw broer H. (...) die u waarschuwde dat I. (...) jullie verblijfplaats had ontdekt, maar ze kan niet zeggen hoe hij dat te weten is gekomen (CGVS, p.13,16). U geeft als uitleg voor het verschil in jullie verklaringen dat H. (...) jullie moest waarschuwen van de vrouw van uw oom (CGVS, p.25). Hier hult u zich opnieuw in vaagheid, en geeft een versie van de feiten die in alle geval niet overeen komt met hetgeen in de brief staat.

Tenslotte is er nog het feit dat u zich tegenspreekt over de gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaart dat uw broer H. (...) na uw vertrek door de taliban werd neergeschoten omdat hij niet wilde vertellen waar u zich schuilhield. Deze moordpoging mislukte, en uw broer en uw ouders hebben het land verlaten (CGVS, p.9,10). U situeert dit vertrek ongeveer twee jaar geleden en zegt zelf iets meer dan een jaar geleden uit Afghanistan vertrokken te zijn (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe uw broer dan nog in Baraki Barak kon zijn toen u vertrok, geeft u als uitleg dat u geen datums kent (CGVS, p.9). Nochtans kan u een idee geven van hoe lang u al getrouwd bent (CGVS, p.10,21), kan u een schatting geven van hoeveel maanden het duurt voor u graan kan oogsten en hoeveel maïs opbrengt per plant (CGVS, p.17) en kan u zelfs aan de hand van basiswiskunde uitleggen hoe snel kleine kinderen na een lange afwezigheid groot zijn geworden (CGVS, p.13). Hieruit blijkt dat u toch beschikt over een tijdsbesef en een zekere vaardigheid met cijfers. Het is dus vreemd dat u het moeilijk lijkt te hebben met chronologie als het gaat over het vertrek van uw broer, en hoe lang het geleden is dat u de taskara's hebt gehaald, waarbij uw verklaring sterk afwijkt van de datum die op het document staat, met name vijf jaar volgens uw verklaringen versus 2 jaar geleden volgens de datum van uitgifte van de taskara's (CGVS, p.4-5). U verwijst daarbij naar problemen met uw geheugen, die u evenwel niet hebt gestaafd met medische documenten, hoedanook lijkt het erop dat de selectieve werking van uw geheugen eerder te wijten is aan het feit dat u zaken vertelt die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Het is dan ook interessant dat u schat dat uw broer H. (...) ongeveer 2 maanden na uw eerste interview, dus rond eind februari of begin maart 2016, is vertrokken uit Afghanistan. U hoorde in elk geval pas in België wat er gebeurd was (CGVS, p.15). Uw echtgenote bevestigt dat H. (...) 2 à 3 maanden na het eerste interview nog in Afghanistan woonde, en dat jullie hem toen belden om te vragen dat hij de documenten zou versturen. Het is pas daarna dat hij na een lange stilte weer contact met jullie had en vertelde wat er gebeurd was (CGVS vrouw, p.14). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat uw schoonzus, die op dezelfde dag als u asiel heeft aangevraagd in België, zich herinnert dat ze van dit incident (de beschieting van uw broer H. (...)) hoorden op het moment dat zij een terugkeer naar Afghanistan overwogen omdat ze uit Iran wilden vertrekken (CGVS schoonzus, p.8,11). Dat betekent namelijk dat dit incident zou zijn voorgevallen voor u in België toekwam. Door deze vaststelling en omdat u verklaart dat uw broer H. (...) werd gevisieerd vanwege uw problemen met de taliban, die om bovenstaande redenen niet aannemelijk geacht worden, kan ook aan dit deel van uw relaas geen geloof gehecht worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen sterk tegenstrijdig, weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de Taliban en I. (...) niet aannemelijk gemaakt.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De taskara's die u hebt voorgelegd zijn louter een aanwijzing van uw identiteit en die van uw familie, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Zij hebben geen enkele betrekking op de door u ingeroepen vluchtmotieven. De dreigbrief en de bevestigingsbrief werden eerder in deze beslissing al besproken.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u en uw echtgenote op verschillende punten in het gehoor gewezen werden op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om een duidelijk en correct beeld te geven van uw situatie (CGVS, p.2,10-11,29; CGVS vrouw, p.2,6,18) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan. Ondanks het feit dat u werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw relaas en tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijft u volharden in uw verklaringen. Er zijn aanzienlijke verschillen tussen wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal (CGVS) en wat u eerder verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ):

In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw tijdens uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom Noor noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst

eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer H. (...) volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, , kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend zegt te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia (het district Charasiab in de provincie Kaboel)..

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en door het feit dat vaststaat dat u opgevangen bent door familie in de provincie Kaboel alvorens u Afghanistan verliet, kan enkel besloten worden dat u beroep kunt doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kaboel. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is

wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asia de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit

voornamelijk in de Uzbijn vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. B. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Tadzjiekse etnie te behoren. U bent 25 jaar geleden geboren in Baraki Barak, in de provincie Logar. U verklaart gehuwd te zijn met Y. N. (...). Jullie hebben twee kinderen, D. (...) en K. (...), die zich bij jullie in België bevinden.

Wat betreft de problematiek waarmee uw man geconfronteerd werd, en die aan de basis lag van jullie vertrek uit Afghanistan, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot Y. N. (...) (zie ook hieronder):

U, N. A. Y. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn, en dat u een soennitische moslim bent. U bent geboren in het districtscentrum van Baraki Barak, provincie Logar, Afghanistan. Heel uw leven hebt u daar doorgebracht, tot u het land hebt verlaten. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 31 jaar oud te zijn. U bent nooit naar school geweest. 12 jaar geleden bent u getrouwd met B. Y. (...) en jullie hebben twee kinderen, D. (...) en K. (...), die samen met jullie in België verblijven. Een neef van uw vrouw genaamd I. (...) wilde ook met B. (...) trouwen, iets wat haar familie verhinderde. I. (...) zat meer dan 9 jaar in de gevangenis en toen hij werd vrijgelaten begon hij een vete tegen jullie en tegen de familie van uw vrouw. Hij kon niet verdragen dat B. (...) met iemand anders was getrouwd dan met hem. I. (...) bedreigde uw schoonouders en kondigde aan dat hij wraak zou nemen op u. In het verleden had hij voor de regering gewerkt, en hij bleek ook banden te hebben met de taliban. In Afghanistan werkte u als landbouwer, en op een dag werd u tijdens het irrigeren van de velden aangesproken door twee mannen op een motorfiets. Zij sommeerden u om mee te komen met hen naar de leider van de taliban, maar u kon hen overtuigen dat u teveel werk had, en dat u de volgende dag op de afspraak zou verschijnen. Dezelfde avond nog vond uw vader een dreigbrief van de taliban die hij uit het Pashto liet vertalen door de mollah. In deze brief stond dat de taliban u hadden opgedragen om samen met hen tegen de ongelovigen te strijden, zoniet wachtte u de dood. Uw vader confronteerde u met de brief en dus vertelde u hem wat er gebeurd was die dag. Daarna bleef u twee dagen binnen onder het voorwendsel dat u ziek was. Voor het vrijdaggebed gaf u echter toe aan de sociale druk en u ging met uw vrienden naar de moskee. Na het gebed wilden uw vrienden nog wat in de schaduw vertoeven en u vergezelde hen. Terwijl jullie aan het wandelen waren zijn jullie onderschept door een groep talibanstrijders die u hebben geslagen, geboeid en afgevoerd. U bleef 4 dagen lang gevangene van de taliban en werd door hen mishandeld. Volgens u had I. (...) de taliban verteld dat u een spion was voor de regering. U probeerde de taliban te overtuigen dat u gewoon op het land werkte en dus niet kon spioneren. Na die 4 dagen zijn de mollah en de ouderlingen uw zaak komen bepleiten. Zij bevestigden dat u een landbouwer was in het dorp en wisten te bekomen dat de taliban u vrijlieten. De taliban eisten wel dat u in de toekomst ter beschikking zou staan als zij u nodig hadden, iets waar u zich onder de omstandigheden meteen akkoord mee verklaarde. Uw vader vond dat, in het licht van wat gebeurd was, heel uw gezin moest vertrekken uit Afghanistan. U ondernam een mislukte poging om Iran te betreden en nadat de Iraanse autoriteiten u terugstuurden ging u naar Char Asia in de provincie Kabul, waar u zes weken lang ondergedoken bleef bij familie. Uw broer verkocht inmiddels uw grond. Toen u dat geld ter beschikking had, kwam u te weten dat I. (...) uw schuilplaats in

Char Asia had ontdekt. Daarom ontvluchtte u opnieuw het land, en reisde met uw familie via Iran naar Turkije. Daar ontmoette u uw broer W. Y. (...) die met zijn gezin na een verblijf van meer dan 20 jaar in Iran naar Europa reisde. Via verschillende doorreislanden kwamen jullie aan in België. U kwam toe op 10 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 17 november 2015. Na uw aankomst in België hebt u nog vernomen dat de taliban zich tegen uw broer hebben gekeerd tijdens hun zoektocht naar u. Ze hebben hem beschoten, en hoewel hij dat overleefde is hij daarna ook uit Afghanistan gevlucht.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, alsook de taskara's van uw vrouw en kinderen, een dreigbrief van de taliban en een brief van lokale ouderlingen die uw problemen bevestigen.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas bevat immers tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen op tal van punten heeft gewijzigd zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u reeds 3 maal persoonlijk werd bedreigd door de taliban. U bent na deze feiten naar de politie gestapt. U verklaarde ook dat u door de taliban in elkaar bent geslagen. De taliban werden tegen u opgehitst door een neef van uw vrouw, I. (...), die sinds uw huwelijk 10 jaar geleden wrok tegen jullie koesterde omdat hij zelf met uw vrouw had willen trouwen. I. (...) had tegen de taliban gezegd dat u een spion was (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde ook dat u verschillende keren door de taliban werd bedreigd en geslagen. De taliban werden tegen jullie opgehitst door haar neef I. (...), die jullie persoonlijke vijand was sinds zijn huwelijksaanzoek werd afgewezen. Het was pas toen I. (...) samen met talibanstrijders werd gezien dat jullie wisten dat hij achter de intimidatiecampagne van de taliban zat (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u plotseling dat u bent ontvoerd door de taliban (CGVS, p.11,22), iets waar u bij DVZ geen enkele melding van maakte. U beweert dat u dat bij DVZ wel heb gezegd (CGVS, p.23). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat er alleen staat dat u door de taliban bent geslagen, antwoordt u dat u inderdaad werd geslagen, vier dagen lang (CGVS, p.23). Daarmee lijkt u de ontvoering en uw gevangenschap gelijk te stellen met uw eerdere verklaring dat u verschillende malen bedreigd en geslagen werd door de taliban. Ook uw echtgenote maakte in haar eerste interview bij DVZ geen melding van een ontvoering en opsluiting, wat toch hoogst eigenaardig is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Overigens is die ontvoering de enige keer dat u door de taliban bent geslagen volgens uw relaas en verklaart u dat de taliban u niet bedreigd hebben toen zij u kwamen zoeken op het veld (CGVS, p.24,28). U maakt op het CGVS zelfs geen enkele melding meer van enige betrokkenheid van de politiediensten, iets wat u wél vertelde bij DVZ. U verklaart voorts dat de vijandschap met uw neef begon toen die na een celstraf van meer dan 9 jaar uit de gevangenis kwam (CGVS, p.21). U verklaarde bij DVZ ongeveer 10 jaar getrouwd te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Bijgevolg is uw beweerde vijandschap met I. (...) een gebeurtenis die zich kort voor uw vertrek afspeelde, en geen jarenlange vete zoals u het beschreef bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Het is immers duidelijk dat als u 10 jaar bent getrouwd en I. (...) meer dan 9 jaar in de gevangenis zat, hij geen jarenlange vete met u kan hebben gevoerd. U situeerde de feiten ook niet correct in de tijd wanneer u verklaarde dat u 2 jaar voor uw interview bij DVZ klacht neerlegde bij de politie omdat u door de taliban bedreigd zou geweest zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Dit is namelijk tegenstrijdig met uw verklaring op het CGVS dat uw neef toen in de gevangenis zat opgesloten en dat uw problemen pas

begonnen na zijn vrijlating (CGVS, p.21). Uw vrouw werd bij DVZ nadrukkelijk gevraagd naar de reden dat jullie niet eerder vertrokken zijn uit Afghanistan als jullie al 10 jaar lang ruzie hadden met uw neef I. (...). Zij maakte toen geen enkele melding van het feit dat hij in de gevangenis zat, wat toch een heel belangrijk element is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw vraag 3.5). U geeft, kortom, een grondig verschillende versie van de feiten, wat uw geloofwaardigheid sterk in het gedrang brengt. Van de asielzoeker die in België bescherming vraagt, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat die consistent kan vertellen over de feiten die aan de basis liggen van het vertrek.

Het mag overigens ook verbazen dat uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS nadrukkelijk verklaarde dat haar neef I. (...) pas toen hij na negen jaar vrijgelaten werd uit de gevangenis te weten kwam dat zij uitgehuwelijkt werd aan u, dat hij dat voordien niet wist (CGVS vrouw, p.15). Dit terwijl u bij DVZ vertelde dat I. (...) jullie tien jaar geleden al beginnen bedreigen is wanneer hij vernam dat uw echtgenote met u zou trouwen dus voor hij de gevangenis inging (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), ook uw echtgenote vermeldde bij DVZ dat I. (...) jullie al begon te bedreigen tien jaar geleden toen ze weigerde met hem te trouwen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dergelijke markante incoherenties over de start van de bedreigingen door I. (...) en het moment waarop I. (...) te weten kwam dat uw echtgenote met u trouwde, zaken die toch de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat jullie vertellen, temeer dat alle verdere problemen hieruit voortvloeiden.

U verklaart verder ook dat u een dreigbrief hebt gekregen, en legt deze brief neer tijdens het gehoor op het CGVS. U had deze brief ook mee tijdens uw vlucht uit Afghanistan, zo verklaart u (CGVS, p.24). U hebt deze brief nochtans niet voorgelegd tijdens uw eerste interview bij DVZ, volgens u omdat er niet gevraagd werd naar deze documenten, alleen naar identiteitsdocumenten of documenten van de regering (CGVS, p.4). In het voorafgaand advies wordt er nochtans duidelijk uitgelegd dat u alle overtuigingsstukken in uw bezit moet voorleggen (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1). Het is ook merkwaardig dat u tijdens dat interview benadrukte dat u geen bewijs hebt van de aangifte die u hebt gedaan bij de politie (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5) als u op dat ogenblik het bewijs van de bedreigingen in uw bezit had. Behalve het voorbehoud dat altijd moet gemaakt worden bij documenten uit Afghanistan, waarvan na onderzoek is gebleken dat de bewijskracht laag is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'), moet ook worden opgemerkt dat de datum op de dreigbrief, 14/05/1436 van de Arabische kalender (=5 maart 2015), niet past in de chronologie van uw relaas. In de bevestigingsbrief die u neerlegt, en die volgens u is gebaseerd op ooggetuigen, staat namelijk dat u bent ontvoerd op 20/05/1394 van de Afghaanse kalender (=11 augustus 2015). Het is duidelijk dat deze data niet allebei juist kunnen zijn in het relaas zoals u het vertelt op het Commissariaat-generaal. U verklaart dat u enkele dagen na deze dreigbrief bent ontvoerd, dat u 4 dagen bij de taliban bleef, en na uw vrijlating onmiddellijk probeerde om Afghanistan te verlaten. Dat mislukte, en u bleef 6 weken in de provincie Kabul alvorens opnieuw te vertrekken (CGVS, p.21-22). Dat zou betekenen dat er een lacune van verschillende maanden zit in uw relaas. Tijdens uw eerste interview verklaarde u echter dat u 5 maanden in Char Asia hebt gewoond en anderhalve maand onderweg was van Afghanistan naar België (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,10). Ook uw echtgenote verklaarde dat jullie 6 maanden in Char Asia hebben gewoond (Verklaring DVZ vrouw, p.10). Dat zou dan wel kunnen kloppen met de datum die op deze brief (hoewel jullie tijdens het gehoor op het CGVS stellig beweren dat jullie slechts 6 weken in Char Asia in de provincie Kaboel verbleven) staat, maar zou tevens betekenen dat u niet in Baraki Barak verbleef op het moment dat de feiten zich hebben voorgedaan volgens de brief waarin uw problemen bevestigd worden. Verder moet over de dreigbrief worden opgemerkt dat het vreemd is dat de taliban niet dreigden toen zij u kwamen zoeken op het veld, zelfs vriendelijk waren volgens u (CGVS, p.28), en dat zij er vrede mee namen dat u hen volgende dag een afspraak gaf (CGVS, p.21), om vervolgens dezelfde avond nog een doodsb bedreiging aan uw adres achter te laten voor uw deur. Om al deze redenen worden ernstige twijfels geuit bij de authenticiteit van deze brief en uiteraard doet dit alles evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen.

De dreigbrief bevat trouwens geen beschuldiging van spionage, maar er staat wel dat u met hen moet samenwerken tegen de ongelovigen. U verklaart meermaals dat de taliban u hebben vervolgd omdat zij u als spion beschouwden (CGVS, p.22,25-26). Het wekt dan ook verwondering dat de taliban, die u alleen aantreffen in de velden, geen poging deden om u onder dwang mee te nemen. Zo gaven zij u de kans om u thuis te verschuilen gedurende enkele dagen (CGVS, p.21). Hoewel de taliban wisten waar u woonde, wat blijkt uit de brief die bij u thuis werd achtergelaten en wat voortvloeit uit het feit dat I. (...) die informatie had (CGVS, p.22), zijn zij u niet thuis komen zoeken. Dit hoewel zij u met de dood bedreigden als u niet zou meewerken. Het is erg vreemd dat de taliban onder die omstandigheden niet

tegen u zouden optreden als zij dachten dat u een spion was, en nog meer bizar dat u die vrijdag niet alleen besloot om te gaan bidden in de moskee, maar daarna ook nog eens met uw vrienden een wandeling ging maken om in de schaduw te gaan liggen (CGVS, p.22). Deze handeling lijkt onverenigbaar met de vrees die u zegt te koesteren voor de taliban, die zoals u het beschrijft een ernstige lichamelijke impact had op u (CGVS, p.21) en uw familie tot het besluit bracht dat het te gevaarlijk was voor u om buiten te komen (CGVS, p.22, CGVS vrouw, p.13).

Er is u tijdens het gehoor ook herhaaldelijk gevraagd hoe u weet dat die neef I. (...) bij de taliban was. U kon daarop geen helder antwoord formuleren. U houdt het erop dat hij uw vijand is, dat hij de familie van uw vrouw bedreigde en dat hij vaak van kant verwisselde tussen de regering en de taliban, en besluit dat je overdag niet weet wie de taliban zijn omdat ze zich onder de bevolking verbergen (CGVS, p.22-23). U hebt zelf nooit gezien dat I. (...) zich met talibanstrijders ophield (CGVS, p.23) maar weet wel dat hij eens met talibanstrijders naar het huis van uw schoonmoeder is gegaan, een gebeurtenis die u in verband brengt met het nieuws dat I. (...) te weten was gekomen dat u in Char Asia in de provincie Kaboel was ondergedoken (CGVS, p.25). Uw echtgenote situeert deze gebeurtenis dan weer veel vroeger in de tijd: I. (...) is uw schoonmoeder komen bedreigen vlak na zijn vrijlating uit de gevangenis en een dag of enkele dagen later werd hij gezien samen met talibanstrijders (CGVS, p.15). Ook op dit punt lopen uw verklaringen dus uiteen.

Verder dringt de vaststelling zich op dat de bevestigingsbrief die u voorlegt en die uw problemen zou bevestigen uw relaas ook niet helemaal ondersteunt. In de eerste plaats staat ook hier dat u 6 maanden in de provincie Kabul bent verbleven. U doet ook dit af als een vergissing; volgens u is deze verwarring ook de reden dat de datum die in de brief staat niet overeenkomt met de chronologie van uw relaas (CGVS, p.24). Deze brief is opgesteld na uw vertrek en op uw vraag (CGVS, p.24,26-27) en is bijgevolg een gesolliciteerd document met geringe bewijswaarde. Daarenboven bevat ze voornamelijk de verklaring van uw broer H. (...), niet van de getuigen waarop u zich beroept. U doet zelf afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze brief door eerst te verklaren dat alles dat in de brief staat correct is (CGVS, p.12), om vervolgens de verklaring van uw broer dat u 6 maanden lang in de provincie Kabul bent verbleven te ontcrachten, net als de datum van uw ontvoering die in de brief staat (CGVS, p.11,24-25). Verder staat in de bevestigingsbrief dat u meermaals door de taliban bent bedreigd, iets wat niet overeenkomt met uw verklaringen. U haalt zelf slechts het gesprek aan op het veld, een dreigbrief en de ontvoering (CGVS, p.28). Ter herhaling: u beschrijft dat eerste gesprek als vriendelijk, zij het kordaat (CGVS, p.24,28). De bedreigingen die op verschillende gelegenheden aan uw adres zouden zijn gericht komen in uw relaas niet voor. En tenslotte staat in de brief dat u ook in Char Asyaab, provincie Kabul, door de mannen van M. S. (...), een belangrijke talibancommandant, werd bedreigd en vervolgd. U verklaart zelf echter dat u moest vertrekken omdat I. (...) te weten was gekomen waar u verbleef. De vrouw van uw oom is dat te weten gekomen, hoewel u niet kunt zeggen hoe zij dat hoorde (CGVS, p.25). Volgens uw echtgenote was het echter uw broer H. (...) die u waarschuwde dat I. (...) jullie verblijfplaats had ontdekt, maar ze kan niet zeggen hoe hij dat te weten is gekomen (CGVS, p.13,16). U geeft als uitleg voor het verschil in jullie verklaringen dat H. (...) jullie moest waarschuwen van de vrouw van uw oom (CGVS, p.25). Hier hult u zich opnieuw in vaagheid, en geeft een versie van de feiten die in alle geval niet overeen komt met hetgeen in de brief staat.

Tenslotte is er nog het feit dat u zich tegenspreekt over de gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaart dat uw broer H. (...) na uw vertrek door de taliban werd neergeschoten omdat hij niet wilde vertellen waar u zich schuilhield. Deze moordpoging mislukte, en uw broer en uw ouders hebben het land verlaten (CGVS, p.9,10). U situeert dit vertrek ongeveer twee jaar geleden en zegt zelf iets meer dan een jaar geleden uit Afghanistan vertrokken te zijn (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe uw broer dan nog in Baraki Barak kon zijn toen u vertrok, geeft u als uitleg dat u geen datums kent (CGVS, p.9). Nochtans kan u een idee geven van hoe lang u al getrouwd bent (CGVS, p.10,21), kan u een schatting geven van hoeveel maanden het duurt voor u graan kan oogsten en hoeveel maïs opbrengt per plant (CGVS, p.17) en kan u zelfs aan de hand van basiswiskunde uitleggen hoe snel kleine kinderen na een lange afwezigheid groot zijn geworden (CGVS, p.13). Hieruit blijkt dat u toch beschikt over een tijdsbesef en een zekere vaardigheid met cijfers. Het is dus vreemd dat u het moeilijk lijkt te hebben met chronologie als het gaat over het vertrek van uw broer, en hoe lang het geleden is dat u de taskara's hebt gehaald, waarbij uw verklaring sterk afwijkt van de datum die op het document staat, met name vijf jaar volgens uw verklaringen versus 2 jaar geleden volgens de datum van uitgifte van de taskara's (CGVS, p.4-5). U verwijst daarbij naar problemen met uw geheugen, die u evenwel niet hebt gestaafd met medische documenten, hoedanook lijkt het erop dat de selectieve werking van uw geheugen eerder te wijten is aan het feit dat u zaken vertelt die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Het is dan ook interessant dat u schat dat uw broer H. (...) ongeveer 2 maanden

na uw eerste interview, dus rond eind februari of begin maart 2016, is vertrokken uit Afghanistan. U hoorde in elk geval pas in België wat er gebeurd was (CGVS, p.15). Uw echtgenote bevestigt dat H. (...) 2 à 3 maanden na het eerste interview nog in Afghanistan woonde, en dat jullie hem toen belden om te vragen dat hij de documenten zou versturen. Het is pas daarna dat hij na een lange stilte weer contact met jullie had en vertelde wat er gebeurd was (CGVS vrouw, p.14). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat uw schoonzus, die op dezelfde dag als u asiel heeft aangevraagd in België, zich herinnert dat ze van dit incident (de beschieting van uw broer H. (...)) hoorden op het moment dat zij een terugkeer naar Afghanistan overwogen omdat ze uit Iran wilden vertrekken (CGVS schoonzus, p.8,11). Dat betekent namelijk dat dit incident zou zijn voorgevallen voor u in België toekwam. Door deze vaststelling en omdat u verklaart dat uw broer H. (...) werd gevisieerd vanwege uw problemen met de taliban, die om bovenstaande redenen niet aannemelijk geacht worden, kan ook aan dit deel van uw relaas geen geloof gehecht worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen sterk tegenstrijdig, weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de Taliban en I. (...) niet aannemelijk gemaakt.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De taskara's die u hebt voorgelegd zijn louter een aanwijzing van uw identiteit en die van uw familie, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Zij hebben geen enkele betrekking op de door u ingeroepen vluchtmotieven. De dreigbrief en de bevestigingsbrief werden eerder in deze beslissing al besproken.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u en uw echtgenote op verschillende punten in het gehoor gewezen werden op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om een duidelijk en correct beeld te geven van uw situatie (CGVS, p.2,10-11,29; CGVS vrouw, p.2,6,18) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan. Ondanks het feit dat u werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw relaas en tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijft u volharden in uw verklaringen. Er zijn aanzienlijke verschillen tussen wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal (CGVS) en wat u eerder verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ):

In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw tijdens uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom Noor noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer H. (...) volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen

reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, , kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia (het district Charasiab in de provincie Kaboel)..

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van uw familieleden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en door het feit dat vaststaat dat u opgevangen bent door familie in de provincie Kaboel alvorens u Afghanistan verliet, kan enkel besloten worden dat u beroep kunt doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kaboel. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asia de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen gaan dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en passen de vier elementen van deze definitie toe op zichzelf. Daarbij wijzen zij erop dat zij in België zijn en zich dus buiten hun land van herkomst bevinden, dat zij vrezen gedood te worden door de taliban en hun aanhangers omwille van eerwraak en dat zij de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat de lokale autoriteiten aldaar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster verwijst naar de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en ze stelt dat er tegenstrijdigheden waren.

Zoals geweten zijn verzoekers niet bijgestaan door een raadsman en deze verklaringen werden ook niet voorgelezen aan hen.

De waarde van dergelijke verklaringen mag daarom als onbestaand beschouwd worden.

Verzoeker wensen te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is enorm getraumatiseerd door alles wat ze in hun leven meegemaakt hebben. De heer Y. (...) verliest soms zijn controle en hij slaagt zijn vrouw en kinderen.

Hij heeft hulp gezocht voor deze psychologische problemen. (stuk 2)

Hij heeft contact opgenomen met Ulysse in Brussel om hem verder te begeleiden. Hij zal in de loop van de procedure bijkomende documenten neer leggen om deze problemen te staven.

De heer Y. (...) wenst ook te verwijzen naar de littekens in zijn gezicht. Een duidelijk bewijs dat hij gemarteld is.

De heer Y. (...) is totaal analfabeet. Het feit dat hij kon zeggen hoe oud zijn kinderen zijn mag geen indicatie zijn om hem geschoold te noemen.

Mevrouw Y. (...) is zwanger en ze is de draad kwijt in haar leven. Ze begrijpt niet hoe ze met een zieke en "agressieve" man en kinderen terug kan gaan naar Afghanistan.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met de persoonlijke situatie van verzoekers.

Verweerder verwijst in het begin van haar motivering naar de samenwerkingsplicht en ze stelt dat een asielzoeker bij de aanvang van de procedure de volledige medewerking moet verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat deze samenwerkingsplicht geen eenrichting verkeer is.

Men mag van verweerster ook verwachten dat ze vanaf begin van de procedure haar volledige medewerking verleent bij het onderzoeken van informatie rekening houdend met het profiel van verzoekers.

Verweerster heeft juist in dit dossier gefaald om aan haar medewerkingsplicht te voldoen en verzoekers te interviewen rekening houdend met hun profiel.

Verweerster stelt dat verzoeker niet de waarheid vertelden over hun familienetwerk in andere delen, char asiab van Afghanistan maar tegelijkertijd roept ze een intern vluchtalternatief.

Hoe kan ze bij deze familieleden verblijven als hij zelf laaggeschoold en niet gezond is?
Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de financiële situatie van verzoekers.

Het tijdelijke verblijf bij de familie en vrienden is niet het zelfde als een permanent verblijf.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van mijn cliënten niet gevaar zijn omwille eerwraak

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel is gegrond."

2.1.3. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

*Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':
"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".*

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Men krijgt niet zomaar een littekens in zijn lichaam. Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.1.4. In een vierde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoekers hebben altijd in de provincie Logar gewoond. Verzoekers kunnen zich niet elders vestigen omwille van de financiële en medische redenen.

Verzoekers zijn geen alleenstaande personen. Ze hebben kinderen en het is moeilijk om zich elders te vestigen met de kinderen.

Dat middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een medisch voorschrift als nieuw stavingstuk bijgevoegd.

2.2.2. Op 8 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en p. 153-157.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met medische attesten, een medisch voorschrift en een kopie van de geboorteakte van hun jongste zoon neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekende partijen stellen dat zij vrezen gedood te worden door de taliban en hun aanhangers omwille van eerwraak. De neef van tweede verzoekster kon immers niet verdragen dat zij met iemand anders trouwde dan met hem en startte toen een vete tegen verzoekende partijen en hun familie.

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal evenwel slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt eerste verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn verklaringen sterk tegenstrijdig, weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn. Blijkens de tweede bestreden beslissing zijn de asielmotieven van tweede verzoekster volledig gebaseerd op deze van eerste verzoeker, zodat ook zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekende partijen slagen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat eerste verzoeker zijn verklaringen op tal van punten heeft gewijzigd zonder daarvoor een afdoende verklaring te geven. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen op tal van punten heeft gewijzigd zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u reeds 3 maal persoonlijk werd bedreigd door de taliban. U bent na deze feiten naar de politie gestapt. U verklaarde ook dat u door de taliban in elkaar bent geslagen. De taliban werden tegen u opgehitst door een neef van uw vrouw, I. (...), die sinds uw huwelijk 10 jaar geleden wrok tegen jullie koesterde omdat hij zelf met uw vrouw had willen trouwen. I. (...) had tegen de taliban gezegd dat u een spion was (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde ook dat u verschillende keren door de taliban werd bedreigd en geslagen. De taliban werden tegen jullie opgehitst door haar neef I. (...), die jullie persoonlijke vijand was sinds zijn huwelijksaanzoek werd afgewezen. Het was pas toen I. (...) samen met talibanstrijders werd gezien dat jullie wisten dat hij achter de intimidatiecampagne van de taliban zat (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u plotseling dat u bent ontvoerd door de taliban (CGVS, p.11,22), iets waar u bij DVZ geen enkele melding van maakte. U beweert dat u dat bij DVZ wel heb gezegd (CGVS, p.23). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat er alleen staat dat u door de taliban bent geslagen, antwoordt u dat u inderdaad werd geslagen, vier dagen lang (CGVS, p.23). Daarmee lijkt u de ontvoering en uw gevangenschap gelijk te stellen met uw eerdere verklaring dat u verschillende malen bedreigd en geslagen werd door de taliban. Ook uw echtgenote maakte in haar eerste interview bij DVZ geen melding van een ontvoering en opsluiting, wat toch hoogst eigenaardig is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Overigens is die ontvoering de enige keer dat u door de taliban bent geslagen volgens uw relaas en verklaart u dat de taliban u niet bedreigd hebben toen zij u kwamen zoeken op het veld (CGVS, p.24,28). U maakt op het CGVS zelfs geen enkele melding meer van enige betrokkenheid van de politiediensten, iets wat u wél vertelde bij DVZ. U verklaart voorts dat de vijandschap met uw neef begon toen die na een celstraf van meer dan 9 jaar uit de gevangenis kwam (CGVS, p.21). U verklaarde bij DVZ ongeveer 10 jaar getrouwd te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Bijgevolg is uw beweerde vijandschap met I. (...) een gebeurtenis die zich kort voor uw vertrek afspeelde, en geen jarenlange vete zoals u het beschreef bij DVZ (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Het is immers duidelijk dat als u 10 jaar bent getrouwd en I. (...) meer dan 9 jaar in de gevangenis zat, hij geen jarenlange vete met u kan hebben gevoerd. U situeerde de feiten ook niet correct in de tijd wanneer u verklaarde dat u 2 jaar voor uw interview bij DVZ klacht neerlegde bij de politie omdat u door de taliban bedreigd zou geweest zijn (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Dit is namelijk tegenstrijdig met uw verklaring op het CGVS dat uw neef toen in de gevangenis zat opgesloten en dat uw problemen pas begonnen na zijn vrijlating (CGVS, p.21). Uw vrouw werd bij DVZ nadrukkelijk gevraagd naar de reden dat jullie niet eerder vertrokken zijn uit Afghanistan als jullie al 10 jaar lang ruzie hadden met uw neef I. (...). Zij maakte toen geen enkele melding van het feit dat hij in de gevangenis zat, wat toch een heel belangrijk element is (DVZ, vragenlijst CGVS vrouw vraag 3.5). U geeft, kortom, een grondig verschillende versie van de feiten, wat uw geloofwaardigheid sterk in het gedrang brengt. Van de asielzoeker die in België bescherming vraagt, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat die consistent kan vertellen over de feiten die aan de basis liggen van het vertrek.

Het mag overigens ook verbazen dat uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS nadrukkelijk verklaarde dat haar neef I. (...) pas toen hij na negen jaar vrijgelaten werd uit de gevangenis te weten kwam dat zij uitgehuwelijkt werd aan u, dat hij dat voordien niet wist (CGVS vrouw, p.15). Dit terwijl u bij DVZ vertelde dat I. (...) jullie tien jaar geleden al beginnen bedreigen is wanneer hij vernam dat uw echtgenote met u zou trouwen dus voor hij de gevangenis inging (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), ook uw echtgenote vermeldde bij DVZ dat I. (...) jullie al begon te bedreigen tien jaar geleden toen ze weigerde met hem te trouwen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dergelijke markante incoherenties over de start van de bedreigingen door I. (...) en het moment waarop I. (...) te weten kwam dat uw echtgenote met u trouwde, zaken die toch de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat jullie vertellen, temeer dat alle verdere problemen hieruit voortvloeiden."

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat eerste verzoeker zich tegensprekt over de gebeurtenissen van na zijn vertrek. De eerste bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"U verklaart dat uw broer H. (...) na uw vertrek door de taliban werd neergeschoten omdat hij niet wilde vertellen waar u zich schuilhield. Deze moordpoging mislukte, en uw broer en uw ouders hebben het land verlaten (CGVS, p.9,10). U situeert dit vertrek ongeveer twee jaar geleden en zegt zelf iets meer dan een jaar geleden uit Afghanistan vertrokken te zijn (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe uw broer dan nog in Baraki Barak kon zijn toen u vertrok, geeft u als uitleg dat u geen datums kent (CGVS, p.9). Nochtans kan u een idee geven van hoe lang u al getrouwd bent (CGVS, p.10,21), kan u een schatting geven van hoeveel maanden het duurt voor u graan kan oogsten en hoeveel maïs opbrengt per plant (CGVS, p.17) en kan u zelfs aan de hand van basiswiskunde uitleggen hoe snel kleine kinderen na een lange afwezigheid groot zijn geworden (CGVS, p.13). Hieruit blijkt dat u toch beschikt over een tijdsbesef en een zekere vaardigheid met cijfers. Het is dus vreemd dat u het moeilijk lijkt te hebben met chronologie als het gaat over het vertrek van uw broer, en hoe lang het geleden is dat u de taskara's hebt gehaald, waarbij uw verklaring sterk afwijkt van de datum die op het document staat, met name vijf jaar volgens uw verklaringen versus 2 jaar geleden volgens de datum van uitgifte van de taskara's (CGVS,p.4-5). U verwijst daarbij naar problemen met uw geheugen, die u evenwel niet hebt gestaafd met medische documenten, hoedanook lijkt het erop dat de selectieve werking van uw geheugen eerder te wijten is aan het feit dat u zaken vertelt die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Het is dan ook interessant dat u schat dat uw broer H. (...) ongeveer 2 maanden na uw eerste interview, dus rond eind februari of begin maart 2016, is vertrokken uit Afghanistan. U hoorde in elk geval pas in België wat er gebeurd was (CGVS, p.15). Uw echtgenote bevestigt dat H. (...) 2 à 3 maanden na het eerste interview nog in Afghanistan woonde, en dat jullie hem toen belden om te vragen dat hij de documenten zou versturen. Het is pas daarna dat hij na een lange stilte weer contact met jullie had en vertelde wat er gebeurd was (CGVS vrouw, p.14). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat uw schoonzus, die op dezelfde dag als u asiel heeft aangevraagd in België, zich herinnert dat ze van dit incident (de beschieting van uw broer H. (...)) hoorden op het moment dat zij een terugkeer naar Afghanistan overwogen omdat ze uit Iran wilden vertrekken (CGVS schoonzus, p.8,11). Dat betekent namelijk dat dit incident zou zijn voorgevallen voor u in België toekwam. Door deze vaststelling en omdat u verklaart dat uw broer H. (...) werd gevisieerd vanwege uw problemen met de taliban, die om bovenstaande redenen niet aannemelijk geacht worden, kan ook aan dit deel van uw relaas geen geloof gehecht worden."

Verzoekende partijen laten wat de voorgaande tegenstrijdigheden betreft in het tweede middel gelden dat zij niet werden bijgestaan door een raadsman en dat hun verklaringen hen ook niet werden voorgelezen, zodat de waarde ervan als onbestaand mag worden beschouwd. Uit de administratieve dossiers blijkt evenwel dat zowel de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) als hun verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aan verzoekende partijen werden voorgelezen in het Dari en dat verzoekende partijen vervolgens uitdrukkelijk bevestigd hebben dat de erin vermelde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en verklaard hebben dat de in het gehoorverslag vermelde inlichtingen oprecht zijn. Zowel de vragenlijst van het CGVS als de verklaring op de DVZ werden door verzoekende partijen ondertekend (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 15). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat hun verklaringen hen niet werden voorgelezen. Voorts wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht de loutere omstandigheid dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op de DVZ niet werden bijgestaan door een raadsman met zich zou brengen dat hun verklaringen geen waarde zouden hebben. Verzoekende partijen reiken hiertoe geen enkele juridische grondslag aan en beperken zich in wezen tot een algemeen, theoretisch betoog, zonder *in concreto* toe te lichten welke precieze verklaringen anders zouden zijn geweest indien zij op de DVZ zouden zijn vergezeld van een raadsman en waarom dit zo zou zijn. Een dergelijk betoog ter weerlegging van de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, die allen hun grondslag vinden in de administratieve dossiers, kan dan ook niet overtuigen.

In de mate dat verzoekende partijen, onder verwijzing naar artikel 199 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van UNHCR, in hun tweede middel aanvoeren dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier, gaan zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kunnen op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten

en anderzijds dat zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst ontvlucht zijn terwijl van hen minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantonen dat hun aanvragen gerechtvaardigd zijn, wat *in casu* niet het geval is zoals uit het voorgaande is gebleken. Bovendien – en ten overvloede – wordt er nog op gewezen dat verzoekende partijen nalaten *in concreto* toe te lichten in het licht van welke precieze verschillende omstandigheden van het dossier hun verklaringen moeten worden geëvalueerd.

De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Bovendien worden in de eerste bestreden beslissing tevens de volgende pertinente vaststellingen gedaan:

“Er is u tijdens het gehoor ook herhaaldelijk gevraagd hoe u weet dat die neef I. (...) bij de taliban was. U kon daarop geen helder antwoord formuleren. U houdt het erop dat hij uw vijand is, dat hij de familie van uw vrouw bedreigde en dat hij vaak van kant verwisselde tussen de regering en de taliban, en besluit dat je overdag niet weet wie de taliban zijn omdat ze zich onder de bevolking verbergen (CGVS, p.22-23). U hebt zelf nooit gezien dat I. (...) zich met talibanstrijders ophield (CGVS, p.23) maar weet wel dat hij eens met talibanstrijders naar het huis van uw schoonmoeder is gegaan, een gebeurtenis die u in verband brengt met het nieuws dat I. (...) te weten was gekomen dat u in Char Asia in de provincie Kaboel was ondergedoken (CGVS, p.25). Uw echtgenote situeert deze gebeurtenis dan weer veel vroeger in de tijd: I. (...) is uw schoonmoeder komen bedreigen vlak na zijn vrijlating uit de gevangenis en een dag of enkele dagen later werd hij gezien samen met talibanstrijders (CGVS, p.15). Ook op dit punt lopen uw verklaringen dus uiteen.”

Deze motieven, die in de tweede bestreden beslissing worden overgenomen, vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Zo verzoekende partijen er in hun tweede middel op wijzen dat eerste verzoeker enorm getraumatiseerd is door alles wat hij en tweede verzoekster in hun leven meegemaakt hebben, wordt opgemerkt dat dit de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die zij hebben afgelegd, niet vergoelijkt. Uit het loutere gegeven dat eerste verzoeker hulp heeft gezocht voor zijn psychologische problemen, kan immers niet worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens evenmin uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat eerste verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Hoewel hieruit blijkt dat eerste verzoeker verschillende keren heeft aangehaald dat hij geheugenproblemen zou hebben, wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat hiervan op het CGVS geen medische attesten werden neergelegd en dat de selectieve werking van zijn geheugen eerder te wijten lijkt aan het feit dat hij zaken vertelde die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Ook uit de thans bij het verzoekschrift en bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten blijkt niet dat de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd te wijten zijn aan een medisch probleem. Vooreerst dateren al deze attesten van na de gehoren op de DVZ en het CGVS en doen deze geen uitspraak over de toestand van eerste verzoeker ten tijde van de interviews. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen er in het tweede middel met verwijzing naar een bij hun verzoekschrift gevoegd medisch attest nog op wijzen dat eerste verzoeker littekens heeft in zijn gezicht en stellen dat dit een duidelijk bewijs is dat hij gemarteld werd, wordt er op gewezen dat het voorgelegde attest zich niet uitspreekt over de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen. Van marteling is in dit attest alvast geen sprake. Ook de overige, bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten spreken zich niet uit over de omstandigheden waarin eerste verzoeker zijn littekens heeft opgelopen.

Waar verzoekende partijen in het tweede middel nog de nadruk leggen op het analfabetisme van eerste verzoeker, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing in hoofdte van een van hen niet kan verklaren dat zij dusdanig veel tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat eerste verzoeker niet aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Ook van een ongeletterde persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de gebeurtenissen die hem zouden zijn overkomen.

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (adm. doss. eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert over de dreigbrief die eerste verzoeker heeft gekregen als volgt:

"U verklaart verder ook dat u een dreigbrief hebt gekregen, en legt deze brief neer tijdens het gehoor op het CGVS. U had deze brief ook mee tijdens uw vlucht uit Afghanistan, zo verklaart u (CGVS, p.24). U hebt deze brief nochtans niet voorgelegd tijdens uw eerste interview bij DVZ, volgens u omdat er niet gevraagd werd naar deze documenten, alleen naar identiteitsdocumenten of documenten van de regering (CGVS, p.4). In het voorafgaand advies wordt er nochtans duidelijk uitgelegd dat u alle overtuigingsstukken in uw bezit moet voorleggen (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1). Het is ook merkwaardig dat u tijdens dat interview benadrukte dat u geen bewijs hebt van de aangifte die u hebt gedaan bij de politie (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5) als u op dat ogenblik het bewijs van de bedreigingen in uw bezit had. Behalve het voorbehoud dat altijd moet gemaakt worden bij documenten uit Afghanistan, waarvan na onderzoek is gebleken dat de bewijskracht laag is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'), moet ook worden opgemerkt dat de datum op de dreigbrief, 14/05/1436 van de Arabische kalender (=5 maart 2015), niet past in de chronologie van uw relaas. In de bevestigingsbrief die u neerlegt, en die volgens u is gebaseerd op ooggetuigen, staat namelijk dat u bent ontvoerd op 20/05/1394 van de Afghaanse kalender (=11 augustus 2015). Het is duidelijk dat deze data niet allebei juist kunnen zijn in het relaas zoals u het vertelt op het Commissariaat-generaal. U verklaart dat u enkele dagen na deze dreigbrief bent ontvoerd, dat u 4 dagen bij de taliban bleef, en na uw vrijlating onmiddellijk probeerde om Afghanistan te verlaten. Dat mislukte, en u bleef 6 weken in de provincie Kabul alvorens opnieuw te vertrekken (CGVS, p.21-22). Dat zou betekenen dat er een lacune van verschillende maanden zit in uw relaas. Tijdens uw eerste interview verklaarde u echter dat u 5 maanden in Char Asia hebt gewoond en anderhalve maand onderweg was van Afghanistan naar België (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,10). Ook uw echtgenote verklaarde dat jullie 6 maanden in Char Asia hebben gewoond (Verklaring DVZ vrouw, p.10). Dat zou dan wel kunnen kloppen met de datum die op deze brief (hoewel jullie tijdens het gehoor op het CGVS stellig beweren dat jullie slechts 6 weken in Char Asia in de provincie Kaboel verbleven) staat, maar zou tevens betekenen dat u niet in Baraki Barak verbleef op het moment dat de feiten zich hebben voorgedaan volgens de brief waarin uw problemen bevestigd worden. Verder moet over de dreigbrief worden opgemerkt dat het vreemd is dat de taliban niet dreigden toen zij u kwamen zoeken op het veld, zelfs vriendelijk waren volgens u (CGVS, p.28), en dat zij er vrede mee namen dat u hen volgende dag een afspraak gaf (CGVS, p.21), om vervolgens dezelfde avond nog een doodsb bedreiging aan uw adres achter te laten voor uw deur. Om al deze redenen worden ernstige twijfels geuit bij de authenticiteit van deze brief en uiteraard doet dit alles evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen.

De dreigbrief bevat trouwens geen beschuldiging van spionage, maar er staat wel dat u met hen moet samenwerken tegen de ongelovigen. U verklaart meermaals dat de taliban u hebben vervolgd omdat zij u als spion beschouwden (CGVS, p.22,25-26). Het wekt dan ook verwondering dat de taliban, die u alleen aantreffen in de velden, geen poging deden om u onder dwang mee te nemen. Zo gaven zij u de kans om u thuis te verschuilen gedurende enkele dagen (CGVS, p.21). Hoewel de taliban wisten waar u woonde, wat blijkt uit de brief die bij u thuis werd achtergelaten en wat voortvloeit uit het feit dat I. (...) die informatie had (CGVS, p.22), zijn zij u niet thuis komen zoeken. Dit hoewel zij u met de dood bedreigden als u niet zou meewerken. Het is erg vreemd dat de taliban onder die omstandigheden niet tegen u zouden optreden als zij dachten dat u een spion was, en nog meer bizar dat u die vrijdag niet

alleen besloot om te gaan bidden in de moskee, maar daarna ook nog eens met uw vrienden een wandeling ging maken om in de schaduw te gaan liggen (CGVS, p.22). Deze handeling lijkt onverenigbaar met de vrees die u zegt te koesteren voor de taliban, die zoals u het beschrijft een ernstige lichamelijke impact had op u (CGVS, p.21) en uw familie tot het besluit bracht dat het te gevaarlijk was voor u om buiten te komen (CGVS, p.22, CGVS vrouw, p.13)."

Over de bevestigingsbrief die eerste verzoeker voorlegt, oordeelt de commissaris-generaal als volgt: *"Verder dringt de vaststelling zich op dat de bevestigingsbrief die u voorlegt en die uw problemen zou bevestigen uw relaas ook niet helemaal ondersteunt. In de eerste plaats staat ook hier dat u 6 maanden in de provincie Kabul bent verbleven. U doet ook dit af als een vergissing; volgens u is deze verwarring ook de reden dat de datum die in de brief staat niet overeenkomt met de chronologie van uw relaas (CGVS, p.24). Deze brief is opgesteld na uw vertrek en op uw vraag (CGVS, p.24,26-27) en is bijgevolg een gesolliciteerd document met geringe bewijswaarde. Daarenboven bevat ze voornamelijk de verklaring van uw broer H. (...), niet van de getuigen waarop u zich beroept. U doet zelf afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze brief door eerst te verklaren dat alles dat in de brief staat correct is (CGVS, p.12), om vervolgens de verklaring van uw broer dat u 6 maanden lang in de provincie Kabul bent verbleven te ontkrachten, net als de datum van uw ontvoering die in de brief staat (CGVS, p.11,24-25). Verder staat in de bevestigingsbrief dat u meermaals door de taliban bent bedreigd, iets wat niet overeenkomt met uw verklaringen. U haalt zelf slechts het gesprek aan op het veld, een dreigbrief en de ontvoering (CGVS, p.28). Ter herhaling: u beschrijft dat eerste gesprek als vriendelijk, zij het kordaat (CGVS, p.24,28). De bedreigingen die op verschillende gelegenheden aan uw adres zouden zijn gericht komen in uw relaas niet voor. En tenslotte staat in de brief dat u ook in Char Asyaab, provincie Kabul, door de mannen van M. S. (...), een belangrijke talibancommandant, werd bedreigd en vervolgd. U verklaart zelf echter dat u moest vertrekken omdat I. (...) te weten was gekomen waar u verbleef. De vrouw van uw oom is dat te weten gekomen, hoewel u niet kunt zeggen hoe zij dat hoorde (CGVS, p.25). Volgens uw echtgenote was het echter uw broer H. (...) die u waarschuwde dat I. (...) jullie verblijfplaats had ontdekt, maar ze kan niet zeggen hoe hij dat te weten is gekomen (CGVS, p.13,16). U geeft als uitleg voor het verschil in jullie verklaringen dat H. (...) jullie moest waarschuwen van de vrouw van uw oom (CGVS, p.25). Hier hult u zich opnieuw in vaagheid, en geeft een versie van de feiten die in alle geval niet overeen komt met hetgeen in de brief staat."*

Met betrekking tot de door verzoekende partijen neergelegde taskara's oordeelt de commissaris-generaal dat deze louter een aanwijzing zijn van hun identiteit en die van hun familie, die *in casu* niet in twijfel wordt getrokken, en dat deze geen enkele betrekking hebben op de door hen ingeroepen vluchtmotieven.

De voormelde motieven met betrekking tot de door de verzoekende partijen neergelegde taskara's, dreigbrief en bevestigingsbrief vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij omwille van eerwraak vrezende gedood te worden door de taliban en hun aanhangers, zodat zij in het eerste middel niet dienstig citeren uit het rapport "Afghanistan. Query response on blood feuds" van Schweizerischen Flüchtlingshilfe van 7 juni 2017 en het rapport "Afghanistan. Annual report on human rights in 2016" van 3 maart 2017 van het US Department of State.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de provincie Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de medewerkingsplicht nu er, gezien de aanzienlijke verschillen tussen de verklaringen van eerste verzoeker op het CGVS en zijn eerdere verklaringen op de DVZ, geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun familiale netwerk en de verblijfplaatsen van hun familieleden in Afghanistan. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw tijdens uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom Noor noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer H. (...) volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia (het district Charasiab in de provincie Kaboel)."

De voormelde motieven, die in de tweede bestreden beslissing worden hernomen, vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van hun familieleden en verzoekende partijen niet betwisten dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan opgevangen werden door familie in de provincie Kabul, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoekende partijen een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht als volgt:

"Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asia de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het

Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongelooftwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

In het tweede middel wijzen verzoekende partijen er op dat tweede verzoekster zwanger is en "*de draad kwijt (is) in haar leven*" en dat zij niet begrijpt hoe ze met een zieke en "*agressieve*" man en kinderen terug kan gaan naar Afghanistan. Wat de zwangerschap van tweede verzoekster betreft, wordt er op gewezen dat uit de kopie van de geboorteakte van haar zoon, die bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota werd gevoegd, blijkt dat zij inmiddels, op 24 januari 2018, is bevallen. Voorts doet het gegeven dat verzoekende partijen kinderen hebben geen afbreuk aan het feit dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Ook wat de geheugen- en slaapproblemen van eerste verzoeker betreft, wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van verzoekende partijen te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen. Verder wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht het gegeven dat eerste verzoeker zijn vrouw en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zal zijn door de mensen uit hun familiale netwerk.

Waar verzoekende partijen zich in het tweede middel de vraag stellen hoe ze bij hun familieleden kunnen verblijven als eerste verzoeker laaggeschoold en niet gezond is, laten zij na zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze eigenschappen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. Waar verzoekende partijen ten slotte nog poneren dat het tijdelijke verblijf bij hun familie niet hetzelfde is als een permanent verblijf, wordt er op gewezen dat uit niets blijkt dat een intern vestigingsalternatief slechts als redelijk kan worden beschouwd indien men permanent bij zijn familie zou kunnen verblijven. *In casu* zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat het intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul, waar verzoekende partijen kunnen steunen op een familiaal netwerk, onredelijk is.

Waar verzoekende partijen in het vierde middel nog poneren dat zij zich niet elders kunnen vestigen omwille van financiële redenen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt alvast geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 Toman en \$ 1500 hebben betaald (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15, Vragenlijst DVZ, p. 9, nr. 30), wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kabul:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien de vaststellingen omtrent uw vestigingsmogelijkheden in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 februari 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Verzoekende partijen laten voorgaande motieven volledig ongemoeid en tonen aldus niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. In zoverre verzoekende partijen het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN